

BY

Βεγισάριος.  
Γράμα



ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐ Βιέννη 1817

1342

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΑΝ

ΒΕΛΤΙΣΤΑΡΙΟΣ.

2905

ΔΡΑΜΑ

ΔΤΩ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Συντεθὲν μὲν Γερμανισὶ ὑπὸ Χ. Κ. Χ. Τράουτ-  
ζεν, μετενεχθὲν δὲ καὶ τύποις ἐκδοθὲν εἰς τὴν  
ἡμετέραν καθομιλουμένην διάλεκτον ὑπό τινος τῶν  
φιλογενῶν.

EN BIENNH,

Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τυπογραφείου δὲ Χίρσφελδ.

1 8 1 9.

2198  
Τὰ τοῦ Δράματος πρόσωπα.



Γουρζινιανὸς, Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων.  
Βελισάριος, ὁ ποτὲ ἀρχικράτης αὐτοῦ.  
Γελίμερος, ὁ ποτὲ Βασιλεὺς τῶν Βανδάλων.

Τίβερος. }  
Θεοφάνης. } Νέοι στρατιῶται.  
Πόλλιος. }

Εἰδοξία, θυγάτηρ τοῦ Βελισαρίου.

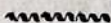
Ἡ παράστασις ὑποτίθεται εἰς τὸν οἶκον ἐνὸς  
χωρικοῦ τῆς Θράκης, κτῆμα τοῦ Γελιμέρου.







## ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΥ.



Ο Βελισάριος Ἀρχιεράτης τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐτελείωσεν εὐτυχῶς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἔκλεισε μετ' αὐτῶν Εἰρήνην κατὰ τὸ 531 ἔτος. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ὠδήγησε τὸν ναυτικὸν Στρατὸν διωρισμένον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἀφρικῆς· ἐκυρίευσεν τὴν καρχηδόνα· ὥρμησε κατὰ τοῦ Γελιμέρου ἄρπαγος τοῦ θρόνου τῶν Βανδάλων, καὶ ἐκυρίευσεν τὸ βασίλειον αὐτοῦ. Οἱ αὐθιόπες τῇ ὑπετάχθησαν· ἐνίκησε τὰ λοιπὰ Στρατεύματα τῶν Βανδάλων· ἠχμαλώτευσεν τὸν Γελίμερον καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ 553 ἔτος. Οὗτος ὁ Ἡγεμὼν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελείωσεν ἡ Μοναρχία τῶν Βανδάλων Ἀριανῶν, ὑπῆρξεν ἓνας μέγας σολισμὸς τῶν θριάμβων τοῦ Βελισαρίου, ὅς τις ἀφανίσας τὸ Βασίλειον τοῦτο εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ διὰ τὰ κατασφρέψῃ καὶ τὸ τῶν Γότ-

θων εἰς τὴν Ἰταλίαν· φθάσας εἰς τοὺς Λιμένους τῆς Σικελίας ἐκυρίευσεν τὰς Πόλεις Κατάνην, Παλέρμον, Συρακοῦσαν καὶ ἄλλας πολλὰς. Ἐκεῖθεν ἐτρεξε πρὸς Νεάπολιν, ἐκυρίευσεν αὐτὴν, μετέβη εἰς Ῥώμην, καὶ λαβὼν τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ἡγεμόνας αὐτῶν, τοὺς ἔπεμψε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Φονευθέντος τοῦ Βασιλέως τῶν Γότθων Θεοδάτου, ὁ διάδοχος αὐτοῦ, Βιτίγης, ἦλθεν καὶ πολιορκήσας τὴν Ῥώμην, ὅλλ' ὁ Βελισάριος ὠρμήσας κατ' αὐτοῦ τὸν ἐνίκησε καὶ τὴν ἐδίασε νὰ κλεισθῇ εἰς τὴν Ῥαβέννην· ἔπειτα δὲ λαβὼν αὐτὸν καὶ καταφρονήσας τὸ προσφερθὲν αὐτῷ βασιλικὸν διάδημα, τὸν ἔφερεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὅλα τὰ πλῆθη τῆς πόλεως ταύτης εἰς τὸ εἶμα των μὲν ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦ Βελισαρίου, εἰς τὴν μνήμην των δὲ τὰ λαμπρὰ αὐτοῦ κατορθώματα, καὶ τὸν ἐθεάρουν ὡς λυτρωτὴν τοῦ Βασιλείου. Μετ' οὗ πολὺ ἐδίασθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ ταύτης τῆς Μητροπολεως διὰ νὰ ἔλθῃ κατὰ τοῦ πρώτου Χοζρουέ, βασιλέως τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον νικήσας καὶ τρέψας εἰς φυγὴν μετέβη εἰς Ἰταλίαν κατὰ τοῦ Τοτίλα, ἐκλεχθέντος βασιλέως ὑπὸ

τῶν Γότθων, καὶ τὸν ἠμπόδισε τοῦ νὰ ἀφανίσῃ ὀλοτελαῶς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσελθὼν ἐδιόρθωσε τὴν γενηθεῖσαν ζημίαν. Καὶ εἰς τὰ γηρατεία αὐτοῦ ἀκόμη ἐξεσράτευσε κατὰ τῶν Χούνων, οἱ ὅποιοι εἶχον κάμῃ μίαν ἐπιδρομὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τὸ 558 ἔτος, τοὺς ἐδίωξε καὶ τοὺς ἐβίασε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των. Περὶ τὸ 561 ἔτος, οἱ περὶ τὸν Ἰουστινιανὸν, ζηλοτυποῦντες εἰς τὸν ἔνδοξον τοῦτον ἀρχιεράτηγον, τὸν κατηγορήσαντες πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὡς θελήσαντα νὰ κυριεύσῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ. Ὁ Ἰουστινιανὸς καταπιεσμένος ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ γηρατειοῦ του καὶ περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους ἔδωκε πίσιν εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν, τοῦ ἀφήρεσε τὸ ἀξίωμα, ὁμοίως καὶ ὅλας τὰς τιμὰς καὶ τὸν ἐσώρευσεν μὲ πολλὰς καταχρήσεις, αἱ ὁποῖαι τέλος πόντων τὸν ἔφερον εἰς τὸν τάφον.

Οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ, ἄξιος καλητέρας τύχης, ἀφ' οὗ διοίκησε τόσους χρόνους τὰς βασιλικὰς ὑποθέσεις, ὠδήγησεν ἐνδόξως παντοῦ τὰ στρατεύματα τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἔδειξε μεγίστας ὑπουργίας



εἰς τὴν Πατρίδα του, κατήντησεν ἐν τέλει νὰ ζητῇ  
τὸν ἐπιούσιον αὐτοῦ ἄρτον εἰς τὸν δρόμον τῆς Κων-  
σταντινουπόλεως, κατὰ τινὰς τῶν Ῥωμαίων ἱστοριογρά-  
φους, ἄλλὰ κατὰ ἄλλους, μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς  
ἔτους ἔλαβε πόλιν τὸ πρῶτόν του ἀξίωμα, καὶ τέ-  
μας, καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Θέλεται δὲ, ὅτι νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμι εἰς Κωνσταντι-  
νούπολιν μία φυλακὴ ὀνομαζομένη, ὁ πύργος τοῦ  
Βελισαρίου, κειμένη ἐπὶ τὴν ἄκρὰν τῆς θαλάσσης  
πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλατίου τῶν ἐπτὰ Πύργων.  
Οἱ ἐντόπιοι δηγοῦνται, ὅτι ὁ Βελισάριος ἐκρεμοῦ-  
σεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς φυλακῆς ἐν καλάθιον  
καὶ ἐξήτει ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς διαβαίνοντας, φω-  
νάζων „δότε ἕνα ἀβολὸν εἰς τὸν δυστυχῆ βελισάριον,  
τὸν ὁποῖον ἀπεξέρρησε τῶν ὀφθαλμῶν του ὁ φθόνος.“  
Κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν Συγγραφέων ἀπέθανεν ὁ  
ἐνδοξος οὗτος ἀνὴρ κατὰ τὸ 585 ἔτος.



# ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ.

## ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Εὐδοξία, Τίβερος.

Τίβερος.

**Ο**λὴν ταύτην τὴν νύκτα ἀπέρασά ᾧπνος· εὐθὺς, ὁποῦ ἐνταῦθα ἔφθασα, ἄρχισεν ἡ καρδιά μου νὰ κτυπᾷ μεγάλως ὑπὸ χαρᾶς καὶ λύπης. — Ἡ εὐδοξία, τὴν ὁποίαν ἀγάσπᾳ ἔψυχί μου, καὶ τῆς ὁποίας ἡ Εἰκὼν μ' ἠκολούθει πάντοτε ἐνθαρρύνουσα τὴν καρδίαν μου εἰς τολμηρὰ ἔργα, εὐρίσκεται ἐνταῦθα. Ἀλλὰ τὸ ὥραϊον σῶμα αὐτῆς μοι δίδει δεινὴν προσαγνὴν νὰ τὴν βλέπω ὡς ἄσημον καὶ ἀγνώριστον.

Εὐδοξία.

Συγχωρήσατέ μοι διὰ τοῦτο μου τὸ φέρσιμον, ἐπειδὴ μοι τὸ προσάξει ἡ ἀνάγκη — Εἰς τοὺς δυσχεεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ Τύχη καταφρουεῖ, εἶναι τὸ σκότος μόνον παρηγορία — Δὲν γινώσκεις ἀκόμη, ὅτι ὁ Βελισάριος εὐρίσκεται εἰς τὰ δεσμά; — Τί ἄλλο μένει λοιπὸν εἰς τὴν θυγατέρα του, εἰμὴ τὸ νὰ θρηνῇ αὐτὸν διάγουσα ἀγνώριστος καὶ εἰς μοναξίαν

Τίθερυς.

Αὕτη ἡ εἰδήσις ἐτάραξε νεωστὶ τὰ στρατεύματα, τὰ ὅποια ποτὲ ἐνέκων δι' αὐτοῦ καὶ τώρα εἰς τὸν Ἰταλικὸν πόλεμον μάχονται ἀνωφελῶς — Ἀλλὰ κρίνε, φιλτάτη μου, μόνη περὶ τῆς θλίψεώς μου ταύτης, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι δι' αὐτό! — Ὅχι μόνον τὸν μέγαν ἄνδρα, τὸν ἐλευθερωτὴν τῆς Πατρίδος κλαίω ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ τὸν Πατέρα τῆς νύμφης μου, τὸν πρῶτον καὶ φιλόανθρωπον — Ὁ Καῖσαρ μὲ προσκαλεῖ ἀπὸ τὸ στρατεῦμα — Μὲ πολὺν ζήλου τρέχω νὰ βοηθήσω τὸν καταθλιβόμενον Βελισάριον — Ὅμως πῶς ἤκολούθησε τοῦτο, νὰ ζῇς ἐδῶ κεχωρισμένη ἀπ' αὐτόν;

Εὐδοξία.

Μία σκληρὰ προσαγὴ μ' ἐξώρισε μὲ τὴν Μητέρα μου μακρὰν ἀπὸ τὴν αὐλήν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἰδεῖ ποτέ. ἀνεχώρησα μ' αὐτήν, ἀλλ' αὕτη ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς λύπην. — Ἀφ' οὗ πρὸς τούτοις ὁ ληστὴς Βούλγαρις ἠφάνισε τὸ ὑποσατικόν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ μ' ἄφησε, μὲ ἐδίασεν ἡ ἀνάγκη νὰ τρέχω ἀπὸ τόπον εἰς τόπον. — Ἦλθον εἰς τοῦτο τὸ χωρίον — Καὶ εὐθύς, ὡς ὁ Γέρων κύριος τοῦ ὀσπητίου μὲ εἶδε, μὲ ὑπεδέχθησαν ὡς θυγατέρα των αὐτὸς καὶ ἡ γηραλαία του Γυνή.

Τίθερυς.

Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δεκνύει  
τοσαύτην Γεναιότητα καὶ φιλοξενεῖ τοὺς ξένους οὕτω  
ἐλευθερίως;

Εὐδοξία.

Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω αὐτὸν οὔτε αὐτὸς ἐμέ,  
ἀλλ' ἡ εὐγενὴς καρδιά του καὶ τὸ πρόσωπόν του  
μαρτυρεῖ, ὅτι εἶναι ἄλλοστις καὶ ὄχι χωρικός ἄν-  
θρωπος, ὅς τις τρέφεται μόνον μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ  
προσώπου του. — Εὐχαρισῶ πολλὰ τὴν τύχην,  
ἣτις μὲ ὠδήγησε πρὸς αὐτόν. Ἐδῶ μὲ ἡσυχίαν χω-  
ρίς νὰ μὲ γνωρίζῃ κανεὶς θέλω ἰδεῖ ὀλίγωρα τὸ  
τέλος τῆς ζωῆς μου.

Τίθερυς.

Ὅχι, ἐράσμιε, ἄφησόν ταύτην τὴν ἀπόφα-  
σιν, ἐπειδὴ ἡ καρδιά σου πρὸ πολλοῦ εἶναι ἐδι-  
κή μου.

Εὐδοξία.

Ἡ κακὴ Τύχη, ἣτις μ' εὔρε τώρα, ἐχάλασε  
τοῦτον τὸν μετὰ σοῦ δεσμὸν μου, καὶ δὲν εἶμαι  
πλέον ἄξια δι' ἐσέ.

Τίθερυς.

Τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ σοῦ.  
αἱ ἀρεταί σου λάμπουν πλέον καὶ αὐτοῦ τοῦ βασι-  
λικοῦ διαδήματος.



Εὐδοξία.

Ἀμφιβάλλεις λοιπὸν, ὅτι σὺ ἀνήκεις μᾶλλον εἰς τὸν Καίσαρα — ἢ τύχῃ σου —

Τίθερυς.

Ἡ τύχη μου μόνη εἶσαι σὺ.

Εὐδοξία.

Ὑπαγε μόνου εἰς τὴν Αὐλὴν, καὶ αὕτη θέλει σὲ διδάξει βεβαίως, πόσον πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τις ἐκεῖνον, τὸν ὑποῖτον δὲν ἀγαπᾷ πλέον ὁ ἡγεμών.

Τίθερυς.

Αὕτη ἡ καρδιά καταφρονεῖ γεναίως τὴν ἀκατασσίαν τῆς Αὐλῆς, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ μόνην τὴν ἀθωότητα. Μόνου διὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸν Βελισάριον ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ νὰ δώσω εἰς τὸν ἡπατημένου Γουζιανὸν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν βιάζομαι νὰ ἔλθω ὅσον τάχιστα ἐκεῖ. — Σήμερον ὅμως μένω ἐδῶ, ἐπειδὴ μετὰ παρέλευσιν τοσούτου καιροῦ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν σὲ βλέπω.

Εὐδοξία.

Συγχώρησόν μοι. — ἐκείνη, ἡ ὁποία με ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς ὡς Μήτηρ, εἶναι ἀρρώστος· ὁ σεβασμὸς ἡμῶν Γέρων ἐξῆλθεν εἰς τὰ λιβάδια, καὶ ἡ Ἀγέλη με περιμένει· ὅθεν ὑπάγω καὶ ἐπιστρέφω πάλιν εὐθύς.



Τίθερυς.

Κράτησον τὸν λόγον σου. — Ἀχ! ἀρκεῖ  
μόνου νὰ αἰσθάνησαι πόσον ἡ καρδιά μου σὲ ἐπι-  
θυμεῖ.

Εὐδοξία.

Τὴν δυστυχίαν μου γνωρίζω καλῶς (φεύγει).

## ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τίθερυς (καθ' ἑαυτὸν).

Ἀχ! πόσον ἐταπεινώθης ἀγαπητὴ! ἀλλὰ  
τί λέγω! ἡ καρδιά μου ἀνδρίζεται — Εὐδοξία, σὲ  
ἀγαπῶ τοσοῦτον καὶ ἀκόμη περισσότερον, παρὰ ὅτε  
ἡ Τύχη σὲ περιεκάλυπτε μὲ τὴν λαμπρότητά της —  
Ἡ Ποιμαντικὴ, εἰς τὴν Νηπιότητα τοῦ κόσμου, ἤτον  
ἔργον τῶν ἰδίων Βασιλεσσῶν. Οἱ χωρικὸς ὑπάρχει  
καὶ νῦν τὸ ὑποθήριγμα τῆς Βασιλείας· ἡ κλίσσις,  
ἣτις ἐμψυχώνει αὐτὸν καὶ γλυκαίνει τοὺς κόπους  
του, τὸν παρακινεῖ νὰ ὠφελῇται ἀκόμη καὶ τώρα  
ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς γαληναίας καὶ λαμπρᾶς αὐ-  
γῆς, ἐν ᾧ οἱ συνοδοιπόροι μου κοιμῶνται πολλὰ  
γλυκῶς — Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχονται.

## ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Οἱ ἀνωτέρω. Θεοφάνης. Πόλλιος.

Θεοφάνης,

Εἰς ὑπνησες πλέον; Τίθερυ, διατὶ τόσον ὀγλίγωρα.

Τίθερυς.

Μ' εὐφραίνει πολλὰ ἡ αὐγή.

Πόλλιος.

Ἡμεῖς ἰδομεν αὐτὴν πολλάκις, διότι ὁ στρα-  
τιώτης κοιμᾶται μόνον, ὅταν ἔχη καιρὸν.

Θεοφάνης.

Λοιπὸν δὲν θέλομεν ἀναχωρήσει;

Τίθερυς.

Ἄς μείνωμεν κάλλιον σήμερον ἐδῶ, ἐπειδὴ  
ὁ Ξενοδόχος μας εἶναι πολλὰ σεβάσμιος Γέρων, καὶ  
ἐν ταύτῳ φιλόξενος καὶ ἐλευθέριος.

Θεοφάνης.

Ἡ θυγάτηρ, τὴν ὁποῖαν ἔχει, μοὶ ἀρέσκει κα-  
λήτερον, παρὰ αὐτὸς — Ἴσως τὸ ἴδιον καὶ εἰς ἐσένα  
— (πρὸς τὸν Τίθερυν).

Πόλλιος.

Τοῦτο ἐνόησα καὶ ἐγὼ ἀκόμη χθές, διότι  
ὁ φίλος μας ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἀμέσως ὡς τὴν εἶδεν.

Τίθερυς.

Τοῦτο δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, αὐτὴ μοὶ ἀρέ-  
σκει καθ' ὑπερβολὴν — Ὅμως σέβομαι τὸν Πα-  
τέρα της.

Πόλλιος.

Ἄς μείνωμεν λοιπὸν ἐδῶ, πλὴν μὲ συμφω-  
ρίαν νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ κυνέγιον.

Θεοφάνης.

Μάλισα ὑπάγομεν, καὶ ἐλπίζω νὰ φέρωμεν εἰς τὸν Ξενοδόχον μας πρὸς εὐχαρίστησίν του καὶ δορκάδας.

Πόλλιος.

Τόσον εὐχαρίσως ζῇ ὁ στρατιώτης, ἂν καὶ ἡ Τύχη τὸν κατατρέχη πολλάκις.

Τίθερυς (θεωρῶν πρὸς τὸ παράθυρον).

Ἐκείθεν ἔρχεται ἓνας Γέρων τυφλὸς. — Ἐν παιδάριον χειραγωγεῖ αὐτὸν — τρέμει ὅλος — Ἡ πολλὴ ψύχρα τῆς Αὐγῆς, ἴσως, ἀπενάρκωσεν αὐτὸν — Φαίνεται, ὅτι ζητεῖ ἐλεημοσύνην, ὅμως δεικνύει ἐν τ' αὐτῷ, ὅτι οἶν εἶναι ἐκ φύτεως πρὸς τοῦτο διωρισμένος.

Θεοφάνης.

Κράξον αὐτὸν μέσα νὰ ζεσαθῇ, ἴσως, ἦτον καὶ αὐτὸς ποτὲ στρατιώτης, καθὼς καὶ ἡμεῖς, καὶ ἴσως, θέλομεν καταντῆσαι ποτὲ ὅλοι ὡς αὐτὸς.

Τίθερυς (κράζει τὸν Βελισόριον).

Φίλε, ἐλθὲ ἐδῶ διὰ νὰ ζεσαθῇς.

Θεοφάνης.

— Ὅταν χύσῃ τις τὸ αἷμα του ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. . . . .

Τίθερυς.

Ἴδου ἔρχεται· μοι φαίνεται, ὅτι γνωρίζω τὸν ἄνδρα. —



# ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τίβερυς (πρὸς τὸ παιδάριον).

Φέρε αὐτὸν πλησίον εἰς τὴν φωτίαν. (πρὸς τὸν Βελισάριον) κάθου γέροντά μου καὶ ζεσάθητι· ἄρχισε πλέον ὁ χειμὼν.

Βελισάριος.

Ὅποιοι καὶ ἂν εἴσθε, ἡ φιλανθρωπία κατοικῇ εἰς τὴν καρδίαν σας — δέχομαι τοῦτο μὲ εὐχαρίστησιν.

Θεοφάνης.

Ἀληθῶς, οὗτος εἶναι στρατιώτης — Ἡ θεωρία αὐτοῦ τὸ μαρτυρεῖ. —

Τίβερυς.

Εὐδεχόμενον. —

Πόλλιος.

Εἰς πολλοὺς συμβαίνει νὰ δυσυχῶσι καὶ ὑγιεῖς ἄνθρωποι.

Θεοφάνης.

Ἡμεῖς μὲν ἔλουν, ὅτι εἴμεθα νέοι, ὅμως ἐπολεμήσαμεν πολλάκις ὑπὲρ ταύτης τῆς Βασιλείας.

Τίβερυς.

Καὶ ἀμισθί.

Πόλλιος.

Δὲν τιμᾷ κανεὶς τὴν ἀξίαν καὶ ἐκ τούτου προέρχεται ἡ πτώσις. —



Θεοφάνης.

"Ας ἐμπιστεύετο μόνον ἡ διοίκησις τῆς Βασιλείας εἰς ἡμᾶς, καὶ εὐθὺς τὸ κακὸν ἤθελε μεταβληθῇ εἰς καλόν.

Βελισάριος (δεικνύει μὲ γέλωτα τὸν θαυμασμόν του),

Πόλλιος (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Νομίζεις αὐτὰ, ὅπου ἐδῶ ὁμιλοῦμεν, γελοιώδης;

Βελισάριος.

Ὅχι, ἀλλὰ ὀλίγον ἐλαφρὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν σας. — Νομίζετε, ὅτι ἔχετε αἰτίαν νὰ ἀγανακτῆτε; — Ἐγὼ κρίνω τοῦτο διὰ ἄδικον τὸ νὰ σᾶς παραβλέψη τις δι' ὅλου, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τὸ πλεον μικρότερον κακόν. — Λυπηθῆτε μᾶλλον, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ Βασίλειον δὲν ἔχει πλεον δύναμιν, οὔτε λαμπρότητα, ἐπειδὴ ὁ ἡγεμών του ἠδυνάτησε πάντη, μὲ τὸ νὰ ᾔναι Γέρων, καὶ ἔχει πολλὰς φροντίδας, καὶ διοικεῖται ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν τῷ εἶναι πιστοί. — Καὶ ὅταν τὸ κοινὸν πάσχει, εἶναι ἄδικον τὸ νὰ φροντίζη τις μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Θεοφάνης.

Εἰς τὸν καιρὸν σου δὲν ἐφρόντιζέτις διὰ τὸν ἑαυτὸν του, τῶρα ὅμως εἶναι συνήθεια νὰ μὴ καταγίνεται τις εἰς ἄλλο εἰμὴ εἰς τοῦτο πρὸ πάντων.

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι χειρότερον φίλε, καὶ ἂν οὕτως ἔχῃ τὸ πρῶγμα, δὲν εἶναι θαῦμα, ἂν σᾶς παρα-  
θλέπωσιν.

Πόλλιος.

Αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν μᾶς ὁμολογεῖς, διὰ τὴν  
καλοσύνην, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐδείξαμεν ἐδώ;

Βελισάριος.

Ναί, σᾶς ἀνταμείβω λέγων τὴν ἀλήθειαν

Τίβερυς.

Πολλὸ σοφῶς λαλεῖς, ὅμως ὀλίγον σκληρῶς.  
ἡ Δυσία, τὴν ὁποίαν ζητεῖς εἶναι ἀρετὴ καὶ ὄχι  
χρεός.

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ  
χρεωσικῶς ἢ κατὰσασίσσας· εἶναι σχεδὸν τὸ θεμέ-  
λιον αὐτῆς, καὶ τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνει  
ὁ στρατιώτης. — Οὔστις ἀφαιρᾷ τὸν ἑαυτοῦ του  
εἰς τὴν πατρίδα δὲν ἀποβλέπει εἰς ἀνταμειβὴν —  
Καθ' ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπὲρ αὐτῆς πράττει, ὑπερ-  
βαίνει ὅλας τὰς τιμάς. — Ἐκεῖνος γινώσκει σχε-  
δὸν προτιήτερα αὐτὴν ὡς ἀχόριζον· ἀλλ' ἂν ἡμε-  
γαλοψυχία δὲν παρακινεῖ αὐτὸν εἰς Δυσίαν, τὸν πα-  
ρακινεῖ ἡ ἰδία του ἀνοησία. — Ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ  
ζήλος τῆς ἀρετῆς εἶναι ἄξια τῶν φρονημάτων σας,

τί σᾶς μέλει λοιπὸν, ἂν πείσῃ οἱ ἄνθρωποι τιμῶσι  
τὰς δουλεύσεις σας; Ὁ μισθὸς τῆς ἀρετῆς δὲν  
συνίσταται εἰς τοῦτο. — Ὅτι ὁ κοινὸς στρατιώτης,  
ὑπὸ μικρῶν λαφύρων παρακινούμενος, μόνον διὰ τὸ  
• κέρδος ἐκτίθεται εἰς τὸν θάνατον, τοῦτο εἶναι φα-  
νερόν, σεῖς ὅμως, οἷτινες ἐγεννήθητε εἰς ἀφθονίαν  
καὶ ζῆτε μόνον πρὸς ἀπόλαυσιν, ποῖον καλῆτερου  
μισθὸν ζητεῖτε, μεταλάττοντες γενναίως τὰ ἀγαθὰ  
καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μὲ πόνον καὶ κίνδυνον; —  
Δὲν νοεῖτε ποσῶς τὴν οὕτι θανάτῳ; ὅτι, ἐκεῖνος,  
ὅς τις ζητεῖ μισθὸν, εἶναι δοῦλος. — Τὸ ἴδιον καὶ τὸ  
μεγαλεῖον αὐτοῦ.

Θεοφάνης.

Καθὼς βλέπω φίλε, εὐκόλα μᾶς ἀποκατα-  
σταίνεις Ἡγεμόνας.

Βελισάριος.

Ἄν ὑπῆρχες Ἡγεμὼν, τότε σοὶ ἔλεγον, ὅτι,  
εἶναι τὸ καθῆκον παρακινεῖ εἰς μεγαλοφυχίαν ἐκεῖ-  
νον, ὅς τις σοὶ δουλεύει, τὸ ἐδικόν σου ζητεῖ χρεω-  
στικῶς νὰ εἶσαι δίκαιος καὶ νέμιμος.

Τίθερυς.

Λοιπὸν σοχάζεσαι ὡς δίκαιον τὸ νὰ αὐταμεί-  
βηται ἡ δούλευσις;

Βελισάριος.

Μάλιστα, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅς τις ἔλα-



δεν αὐτήν, διότι εἰς τοῦτον μόνον ἀνήκει, νὰ φρον-  
τίξῃ περὶ αὐτῆς, καὶ ἤθελεν εἶναι κάκις δι' αὐτὸν,  
ἂν τὴν ἀμελήσῃ, ἐπειδὴ, ἀνίσως καθεὶς ἀπὸ σᾶς  
ἤθελε μετρήσῃ τὴν ἀξίαν του, πῶς μεγάλην θέλει  
εὐρεῖ αὐτήν; καὶ ἂν εὖρῃ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀξίου νὰ  
διοικῇ, ποῖος θέλει εἶναι οὐποτασσόμενος; Ἀληθινὰ,  
ὅσον ἡ Βασιλεία καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι ἀδικος καὶ ἀδύ-  
νατος, ὅμως εἰς τὴν ἐκλογὴν της εἶναι δικαιοτέ-  
ρα, παρὰ ὅπου καθεὶς ὑμῶν σοχάζεται διὰ τὴν  
ἀξίαν του.

Πόλλιος.

Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, ὅς τις ὁμιλεῖς οὕτω με-  
τήμας;

Βελισάριος.

Εἰ μὴ εἶμι ὁ Βελισάριος.

Θεοφάνης.

Εἰ κεῖνος ὁ μέγας ἀνὴρ;

Τίβερυς.

Πόσον μετεβλήθης! δὲν σὲ γνωρίζω τελείως.  
— Ὡ τῆς ἀδικίας! τὸν ἥρωα, τὸν ὅποῦν χρεω-  
σεῖ ἡ βασιλεία νὰ εὐχαρισῇ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν  
της. — Αὐτὸν κατηγορήσαν διὰ προδότην καὶ ἐπα-  
ναςάτην — Αὐτὸν ἔρριψαν εἰς τὸ σκότος τῆς φυλα-  
κῆς. — Εἰ γὰρ σὲ νομίζω ἀκόμι ἐκεῖ. — Ὅμως τί  
εἶναι τοῦτο, ὅπου βλέπω; σοῦ ὑξέρησαν καὶ τὸ φῶς  
τῶν ὀφθαλμῶν;



Πόλλιος.

Καὶ σὺ εἶσαι αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅς τις καὶ νῦν μᾶς  
δίδεις τσιαύτας καλὰς διδασκαλίας;

Βελισάριος.

Ἀπὸ ποῖον ζητεῖτε τοῦτο, ἀπὸ τοὺς δούλους  
τῆς Οὐτιδανότητος;

Τίθερυς.

Ποία ἀχαριζία καὶ κατασχὺνῃ εἶναι αὐτὴ!  
οἱ μεταγενέστεροι δὲν θέλουν βέβαια τὸ πιεῦσαι!

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι ἀληθινόν. — Εἰγὼ δὲν φοβοῦ-  
μαι ταύτην τὴν δυστυχίαν. — Ἐπειδὴ ἤμην πάντοτε  
ἑτοιμος νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, διὰ τοῦ-  
το τυφλότης ἢ θάνατος εἶναι τὸ ἴδιον. — Διότι ἐγώ,  
ὅταν ἀφιέρωσα τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν Πατρίδα,  
τοὺς ὀφθαλμούς μου δὲν τοὺς ἐξαίρεσα· τῆς Ἀρε-  
τῆς ἢ ἀξία μοῖ εἶναι ἀκριβέστερα ἀπὸ τὸ φῶς, καὶ  
αὐτὴ δὲν σέκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν μου.  
— Τὰ ἔργα μου δύναται μὲν ἡ Βασιλεία νὰ λη-  
σμονήσῃ, ὅχι ὅμως καὶ οἱ μεταγενέστεροι, πλὴν,  
ἂν τὰ λησμονήσωσι καὶ αὐτοί, φθάνει τὸ νὰ τὰ  
ὀνθυμῶμαι ἐγώ.

Τίθερυς.

Πόσῃ ἐντίπῳσιν ποιεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ  
παράδειγμά σου, ποτὲ δὲν θέλω σὲ λησμονήσει!

— Πάτερ μου. — Δὲν ἐνθυμᾶσαι πλέον τὸν Τί-  
βερυν; ἐγὼ εἰμι ἐκεῖνος.

Βελισάριος.

Ποῖος; σὺ καλέμου φίλε! ἐλθὲ ἐναγκαλί-  
σθητί με.

Τίβερυς.

Ἡ δυσυχία σου μὲ λυπεῖ τόσον, ὥς νὰ ὁμι-  
λήσω δὲν δύναμαι.

Βελισάριος.

Μεῖνε, ὦνέε! πάντοτε πιστὸς εἰς τὴν θείαν  
ἀρετὴν, διότι, αὕτῃ μόνῃ δὲν μας ἀφίνει ποτέ. —

Τίβερυς.

Ἐνθυμᾶσαι, ὅτι μοι ὑπεσχέθης ποτὲ τὸ  
χαριτωμένον ἐκεῖνο πλάσμα; — Τὴν Εὐδοξίαν,  
ὅταν ἔξεις εἰς τὴν ἐξοχήν, μακρὰν ἀπὸ τοῦ κόσμου  
τὰς ταραχάς.

Βελισάριος.

Αὐτὴν καὶ ἐγὼ ζῆτῶ νὰ εὕρω ἐδῶ εἰς τὴν  
θράκην — ἥτις μὲ τὴν Γυναῖκα μου ἐξωρίσθη εἰς  
αὐτὰ τὰ μέρη, πλὴν, κύριος οἶδεν, ποῦ εὐρί-  
σκεται.

Τίβερυς. (καθ' ἑαυτὸν).

Δὲν δύναμαι πλέον νὰ σιωπήσω.

Πόλλιος.

Ἄν ἀγαπᾷς, σοὶ βοηθοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ  
τὰς εὕρης.

Βελισάριος.

Ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐπιστρέφετε;

Θεοφάνης.

Ναί, σεβάσμιε Γέρων, ὁ πόλεμος ἐτελείωσε καὶ ἡμεῖς ὑπάγομεν εἰς τὸ Βυζάντιον. — Μείνε σήμερον ἐδῶ μὲ ἡμᾶς. —

Τίβερυς (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Ἐλπίζω νὰ μοὶ κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν — Θέλεις μετανοήσῃς, ἂν φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

Πόλλιος.

Ὁ οἰκοκύρης εἶναι φιλόνηρος, καὶ μετὰ χαρᾶς τοῦ σὲ δέχεται· τῶρα εὐθὺς θέλει ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ χωράφιον, τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖ μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας. — Ἐν τοσοῦτῳ ὥς ἡμῶν ὑπάγομεν ἡμεῖς εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ τῷ φέρωμεν κἀνένα κυνήγιον.

Βελισάριος.

Προσέχετε καλὰ, ἐπειδὴ ὁ ληστὴς Βούλγαρις περιφέρεται εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ἀγρίως. Ἀκόμι χθὲς ἔπεσα εἰς τὰς χεῖρας του.

Θεοφάνης.

Καὶ πῶς ἐφέρθη μετὰ σοῦ;

Βελισάριος.

Εὐθὺς, ὅπου ἤκουσε τὸ ὄνομά μου, μοὶ ἐπρόσφερεν ὅλον τὸ σράτευμά του διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς ἐχθρούς μου.



Θεοφάνης.

Καὶ σὺ δὲν τὸ ἔδεχθης;

Βελισάριος.

Ἄν τὸ ἔδεχόμην ἤθελον εἶμαι ἄξιος τῆς  
δυστυχίας, ἣτις μ' εὔρεν. — Καὶ ἀφ' οὗ ἐφέρ-  
θη τόσον εὐνοικῶς πρὸς ἐμὲ μὲ ἄφesse πάλιν ἐλεύ-  
θερον.

Πόλλιος.

Ἄς ὑπὸνωμεν εἰς τὸ Κυνήγιον, δὲν φοβοῦμαι  
τοιούτους κινδύνους — Ἴδοῦ ὁ Ξευδοδόχος μας κατα-  
βαίνει ἀπὸ τὸν λόφον ἐκεῖνον. —

Θεοφάνης.

Τρέξατε πρὶν νὰ ἔλθῃ, μὴν τύχη καὶ μᾶς  
ἐμποδίσῃ μὲ τὴν συνηθισμένην του πολιτικὴν.

Τίβερυς (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Εἰπέτε του, ποῦ ὑπῆγάμεν (φεύγουσι).

Βελισάριος.

Σὺς ἐπεύχομαι καλὴν τύχην.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Βελισάριος (καθ' ἑαυτὸν).

Ἡ Νεότης παραβλέπει καὶ καταφρονεῖ τοὺς  
πλησιεσάτους κινδύνους, ἐξ ἐναντίας τὸ Γῆρας καθ'  
ἡπερβολὴν τοὺς φοβεῖται. — Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄν-  
θρωπος, δὲν εἶναι ποτὲ ἐντελής — Πλὴν τί θέλει



γίνει με ἐμέ; ἄν τῶρα ἔλθῃ ὁ οἰκοκύρης καὶ με  
διώξῃ ἀπ' ἐδῶ. Αὐτὸ ἔχει δίκαιον νὰ τὸ κάμῃ,  
ἐπειδὴ ἐσάθην τόσον αὐθάδης. — Ἴσως ὅμως κατὰ  
τὴν συνήθειαν τοῦ μ' εὐσπλαγχνισθῇ. —

## ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Γελίμερος (μὲ τὴν ἀξύνην) καὶ ὁ Βελισά-  
ριος. Γελίμερος.

Ποῖος εἶσαι φίλε μου;

Βελισάριος.

Εἷνας στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ζητεῖ βοήθειαν καὶ  
ὑπεράσπισιν.

Γελίμερος.

Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀμειδίη τῶν κόπων καὶ κιν-  
δύνων σου;

Βελισάριος.

Κατὰ τοῦτο, εἶναι κάθε βασιλεὺς δυσυχής,  
ἐπειδὴ ποτὲ δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ ἱκανῶς τὸ αἷμα,  
τὸ ὁποῖον χύεται δι' αὐτόν.

Γελίμερος.

Μὴν μ' ἐνδρέπεις φίλε διὰ τὴν κατάρασιν  
σου; ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ γνωρίζω τὴν δυσυχίαν, κα-  
θὼς καὶ σύ. — Μεῦνε μετ' ἐμοῦ καὶ θέλεις εὐχα-  
ρισθῇ. — Εἰπέ μοι ὅμως εἰς ποίους πολέμους εὐ-  
ρέθης;

Βελισάριος.

Ἐπολέμησα κατὰ τῶν Γότθων, Περσῶν, αἰ-  
θιώπων, καὶ Βανδάλων.

Γελίμερος.

Λοιπὸν ἦσουν παντοῦ ὁμοῦ μετ' τὸν Βελι-  
σάριον;

Βελισάριος.

Ναί, πάντοτε ἀχώριστος μετ' αὐτοῦ.

Γελίμερος.

Ω! πόσος μέγας καὶ εὐγενὴς ἦτον ὁ γεναῖ-  
ος ἐκεῖνος ἀνὴρ — Ἄραγε ζῇ ἀκόμη; — Ἐδὼ εἰς  
τὴν μοναξίαν δὲν δύναμαι νὰ ἀκούσω τίποτε περὶ  
αὐτοῦ.

Βελισάριος

Ζῇ.

Γελίμερος.

Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάττῃ καὶ νὰ τὸν πο-  
λυετῇ.

Βελισάριος.

Βίβαια, ἂν ἦτον ἐδὼ νὰ ἀκούσῃ τοὺς λό-  
γους σου — ἤθελε καταλυπηθῇ.

Γελίμερος.

Καὶ πῶς εὐρίσκεται κατὰ τὸ παρὸν· εἶναι  
εἰς τοῦ βασιλέως τὴν εὐνοίαν, ἔχει ἀκόμη τὴν  
ἐξίαν του;

Βελισάριος.

Γνωσκεις φίλε, ὅτι ὁ φθόνος ἀκολουθεῖ πάν-  
τοτε τὴν εὐτυχίαν.

Γελίμερος.

Φθάνει μόνον νὰ μὴν δώσῃ ἀκρόασις ὁ Βασι-  
λεὺς εἰς τοὺς ἐχθρούς του — Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος  
ἥρως καὶ τὸ ὑποσηρίγμα ὅλης του τῆς Βασιλείας  
— Ναὶ ἐγήρασε μὲν πλέον, ἀλλὰ μὲ τὴν σοφί-  
αν του δύναται νὰ κατορθώσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν ἐ-  
κεῖνο, ὅπου μὲ τὴν ἀνδρείαν του εἰς τὰ στρατεύ-  
ματα.

Βελισάριος.

Καὶ πόθεν τὸν γνωρίζεις;

Γελίμερος.

Εἴ, ὅσον κακὸν μοὶ ἔκαμε, τόσον καλὸν  
νὰ τῷ δώσῃ ὁ Θεός.

Βελισάριος.

Κακὸν; καὶ πῶς, ἐξάθῃ τόσον κακότροπος;

Γελίμερος.

Ἀχ! ὅχι, τὸ χρέος του μόνον ἐτέλεσεν. —  
Ἴδὲ ὅμως τώρα, πόσον μὲ ἐδίδασεν ἡ δυστυχία νὰ  
ἤμαι συμπαθής. — Ἀλλ' εἰπέ μοι, εἰς τὸν πό-  
λεμον τῆς ἀφρικῆς, ὅπου ἦσουν, εἶδες, τῶν Βαυ-  
δάλων τὸν Βασιλέα; — Τὸν Γελίμερον νικηθέντα  
καὶ εἰς Θρίαμβον ἀγόμενον ἀπὸ τὸν ἀρχισράτηγόν  
σου τὸν Βελισάριον;



Βελισάριος.

Ναί.

Γελίμερος.

Ἴδου λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ Γελίμερος.

Βελισάριος.

Σὺ ὁ Γελίμερος; Καὶ δὲν σ' ἔδωσε καλλιτέραν τύχην ὁ Βασιλεὺς μου — ἄξιαν τοῦ ὑποκειμένου σου, καθὼς ὑπεσχέθη;

Γελίμερος.

Μ' ἐπρόσφερε κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ἄξιωματα — Πλὴν δὲν ἠθέλησα νὰ τὰ δεχθῶ — Ἐνὰς βασιλεὺς, ὅταν χάσῃ τὴν Βασιλείαν του, ἄλλην παρηγορίαν δὲν ἔχει, εἰμὴ σκύτος καὶ Μοναξίαν.

Βελισάριος.

Ἴδου ὅμως ὅπου εὐρίσκω ἀκόμι ἐπάνω σου μίαν φιλόσοφον ἀρετὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπέφερες γεναίως τὴν δυστυχίαν σου

Γελίμερος.

Φίλε μου, αὕτη ἡ ἀρετὴ, ὅπου λέγεις, συνίσταται εἰς τὴν διάφορον πρόληψιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος συλλαμβάνει περὶ τῶν πραγμάτων — Ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὶν νὰ ἐκλάβω τοῦ κόσμου τὰ πράγματα,

ὡς παίγνιον τύχης, δὲν ἐγίνωσκον τὴν ἀνίκητον αὐτὴν Γεναιότητα τῆς ψυχῆς — ἤμην ἕνας βασιλεὺς περικυκλωμένος ἀπὸ πολυτέλειαν, δόξαν, πλοῦτον καὶ ἡδονὴν — Καὶ κατήντητα δοῦλος καὶ σιδηροδέσιμος. — Εἰς μίαν τοιαύτην περίεσιν ὁ ἄνθρωπος βέβαια, ἢ ἀπὸ τὴν λύπην του ἀποθνήσκει, ἢ μὲ τὴν μεγαλοψυχίαν του νικᾷ τὸ πείσμα τῆς τύχης.

Βελισάριος.

Ἰκανὴν ἀφορμὴν παρηγορίας τὸ ἄσπετον τῆς τύχης σοὶ ἔδωκε — Βλέπε λοιπὸν τῶρά καὶ ἄλλον ἀκόμι δυστυχέστερον σου — Τὸ τυφλὸν αὐτὸ Γερόντιον ὁ στρατιώτης, μὲ τὸν ὁποῖον λαλεῖς, ἐγὼ, ὅστις σ' ἐναγκαλιζομαι εἰμι ὁ Βελισάριος.

Γελίμερος.

ὁ Βελισάριος; ὦ Θεε; τυφλὸς; πτωχὸς ἐγκαταλελειμένος, σὺ εἶσαι ὁ Βελισάριος;

Βελισάριος.

Πρὶν νὰ μὲ καταστήσωσιν εἰς τοιαύτην οἰκτράν καὶ ἐλεεινὴν κατάστασιν, μοῦ ὑξέργησαν καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν.

Γελίμερος.

Καὶ εἶναι ἄραγε δυνατόν! καὶ ποῖον Θηρίον,

ποῖος κακοῦργος, ποῖον ἔκτρωμα σὲ κατήντησεν οὕτω;

Βελισάριος.

Ὁ φθόνος, ὦ φίλε! αὐτὸς μὲ κατηγόρησε ὅτι ἐπεθύμουν νὰ βασιλεύσω. — Καὶ μόλου ὅτι ἐξεκόμεν ἐῖς τοῦ τάφου τὸ χεῖλος, ἐπίστευσαν μόλου, τοῦτο καὶ μ' ἐφυλάκωσαν — Ὁ λαὸς ἐπαναστατήσας ἐζήτησε τὴν ἐλευθερίαν μου· ἡ ὁποία, ναὶ, μοὶ ἐδόθη μὲν, ἀλλὰ μὲ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν ὑξέρισιν.

Γελίμερος.

Δὲν πιεσύν ὁμῶς, νὰ ᾔτουν αὐτὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ σπροςαγή!

Βελισάριος.

Τοῦτο μὲ λυπεῖ περισσότερον — Γινώσκεις μὲ πρόσῃν πίσιν καὶ προθυμίαν μου τὸν ἐδοῦλεν, ἄχ! ἀκόμι τὸν ἀγαπῶ, μόλου ὅπου, ὅταν ἤκουσα ἀπὸ τὸ ἴδιον τοῦ σώμα τοιαύτην ἀπόφασιν, ἔχασα ὅλην τὴν Γεναιότητα μου — Οἱ δῆμοι, οὔτινες ἔβαλον αὐτὴν εἰς ἔργον ἔκειντο πρὸ ποδῶν μου καὶ ἔτρεμον — Πλὴν δόξα τῷ Θεῷ — Ἐτελείωσε — Ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θείλω ζήσει πτωχὸς καὶ τυφλὸς εἶναι πλέον πολλὰ ὀλίγος.



Γελίμερος.

Αἴχ! ἀξιώσου με λοιπὸν τοῦ νὰ περάσῃς τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς πολυτίμου ζωῆς σου ἐδῶ μετ' ἐμοῦ.

Βελισάριος.

Τοῦτο δὲν γίνεται. — Ἡ γυνή μου καὶ ἡ Εὐδοξία μὲ προσμένουσιν, εἰς τὰς ἀγκαλὰς αὐτῶν θέλω νὰ ἀποθάνω.

Γελίμερος.

Ἡ κατάσασίς σου μὲ λυπεῖ. — Ω! τύχη δολερά! — Ο σοφὸς ἥρως. — Ο ἀνδρεῖος Βελισάριος δυσυχεῖ! — Ἀπὸ τοῦτο τὸ ἄσχατον τῆς τύχης μαυθάνομεν, ὅτι, ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος μιμήσεως, ὁ ὁποῖος μόνος ἐργάζεται τὸν Κῆπον τοῦ ἐν ἡσυχίᾳ. — Ἀλλ' ἡ νεότης δὲν δίδει πίσιν εἰς τὰ τοιαῦτα. — Χθὲς τὸ ἐσπέρας πέρασαν ἀπ' ἐδῶ τρεῖς στρατιῶται ἀκόμι πολλὰ ἡπατημένοι ἀπὸ τὴν κευδοξίαν. — Δὲν γινώσκω ποῦ ὑπῆγαν — χωρὶς νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσωσι τοῦλάχιστον δὲν θέλουσιν ἀναχωρήσει ἀπ' ἐδῶ!

Βελισάριος.

Αὐτοὶ μ' ἐπροσκάλεσαν ἐδῶ καὶ ὕστερον ὑπῆγαν εἰς τὸ κυνήγιον διὰ νὰ προβλέψουν τὴν τράπε-

ξαν σου μέ ἀγρίων ζώων κρέατα. Εἰ γὰρ τοῖς εἶπον  
ἀρκετὰ διὰ τὸν προκείμενον τοῖς κίνδυνον τῶν λη-  
σῶν, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποῶν πέρασα ὅλην ταύ-  
την τὴν νύκτα, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν φοβοῦνται.

Γελίμερος.

Βέβαια εἶσαι λοιπὸν κοπιασμένος καὶ νυσᾶζεις.  
— Εἴθε, ἀναπαύθητι ἐν ὕπνῳ, ἐταιμασθῇ καὶ  
τὸ γαῦμα.

Βελισάριος.

Σᾶς εὐχαρισῶ κατὰ πολλά. — Ο' Κόπος  
— Τοῦ γήρατος ἢ ἀδυναμίας με βλίδουσι κατὰ  
πολλά.

Γελίμερος.

Εἴθε, ἀκριδέσατέ μοι φίλε! καὶ ἀνάλαβε νέας  
δυνάμεις, τὰς ὁποίας μόνος ὁ ὕπνος δίδει.

Τέλος τῆς πρώτης Πράξεως.

## ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

### ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Εὐδοξία (καθ' ἑαυτήν).<sup>1</sup>

Α'χόμι μὲ ἀγαπᾷ! — Οὔ μως τὸ πᾶν εἶναι εἰς μά-  
την. — Τίθερυ. Ἡ τύχη μᾶς χωρίζει διὰ πάντα.  
Οὔ πατήρ μου σιδηροδέσμιος κεῖται εἰς τὸ σκότος  
τῆς φυλακῆς. — Καὶ σὲ ἴσως προσμένει κἀνένας  
θρόνος. — Ἡ λύπη ἐγγίγωρα θέλει φθείρει καὶ  
ἀφανίσει τὰς δυνάμεις τῆς ζωῆς μου, καὶ τότε θέ-  
λει ἡσυχάσει ἐνταῦθα ἡ σάκκη τοῦ σώματος μου  
ἀγνωρίζως. — Ποῦ ἔφυγες γλυκύτατον μου ὄνειρον,  
ὅταν ὁ Ἑρως μ' ὑπέσχετο τὴν μεγίστην εὐδαιμο-  
νίαν! — Ἐφυγε καὶ δὲν θέλει ἐπιστρέψει πλέον. —  
Σήμερον εἶδον τὴν ὑπερινήν φορὰν ἐκεῖνον, τὸν  
ὁποῖον ἀγαπᾷ ἡ ψυχὴ μου.



## ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Εὐδοξία. Γελίμερος.

Γελίμερος.

Δὲν εἶδες τοὺς Στρατιώτας; δὲν ἐπέσρεψαν  
ἀκόμι;

Εὐδοξία.

Τῇσαν εἰς τὸ κυνήγιον, ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὴν  
ποιμνὴν μας τοὺς εἶδον, ἀπὸ τὴν ὅποιαν τώρα ἐπέ-  
σρεψα, δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

Γελίμερος.

Ἀργεῖ τὸ γεῦμα ἀκόμι;

Εὐδοξία.

Δὲν ἀργεῖ πλέον, ὅταν προσάξητε θέλει εἶ-  
ναι ἕταμον, ὑπάγω μόνον πρὸς τὴν Μητέρα μου, διὰ  
νὰ φέρω τὸ φαγητέντης, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπᾷ νὰ ἔλθῃ  
εἰς τὴν τράπεζαν.

Γελίμερος.

Ἔχει δίκαιον, ἡ ἀρρώστια τὴν ἀδυνατήσῃ πο-  
λύ. — Ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν ἐτοιμάζω τὴν τράπεζαν  
διὰ νὰ τελειώσωμεν ὀγλήγωρα.

Εὐδοξία.

Εὐθύς ἐπιστρέφω διὰ τὰ σὰς βοηθήσω καὶ ἐγώ. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Γελίμερος (ἐτοιμάζων τράπεζαν).

Τὶ καλὸν κοράσιον, ὃ θεὸς μᾶς τὸ ἔσειλε, ἡ ἀγαθή τοῦ καρδία ἀξίζει καλητέραν τύχην! — Ἀῖς ἦτον τουλάχιστον χαρούμενον. — Διότι καὶ ἡ ταπεινότης ἔχει τὴν χάριν της. Εἰδὼ περὶ τὴν ζωνὴν τοῦ πολλὰ ἡσύχως. — Αὕτῃ ὅμως ἀνασθενάζει — χύνει δάκρυα, ἐνίοτε ἀποφεύγει τὰς συναναστροφάς, καὶ φαίνεται, ὅτι βεβαίως ἔχει μεγάλου πόνου εἰς τὴν καρδίαν της, ἐπειδὴ τὸν κρατεῖ μυσικόν.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τίθερυς καὶ ὁ Γελίμερος.

Τίθερυς.

Εἶναι ἐδῶ ἀκόμι ὁ Βελισάριος;

Γελίμερος.

Ναί, ἀναπαύεται ὀλίγον,

Τίβερυς.

Πρέπει νὰ ἔλθῃ εὐθὺς μετ' ἐμοῦ νὰ ὑπάγω-  
μεν νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν Ἰουστινιανόν ἀπὸ τὰς  
χεῖρας τῶν Βουλγάρων, οἱ ὅποιοι τὸν ἤρπασαν ἀπὸ  
τὸ βασιλικόν Ὀσπήτιον τοῦ υἱοῦ του καὶ τὸν περ-  
νοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ λιβάδια, χωρὶς ὅμως νὰ ἰξεύ-  
ρωσι τίς εἶναι — ἐπιάσαν καὶ ἡμᾶς εὐθὺς, ὅπου  
μᾶς εἶδον, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς κατὰ τύχην τὸ σέβας,  
ὅπου φέρουσι πρὸς τὸν Βελισάριον εἰδοποίησα τοῦ-  
το κρυφίως εἰς τὸν Βασιλέα καὶ μετὰ τὴν ὀγλίγω-  
ρον ἀπόφασίν μας, εἶπον πρὸς τὸν ἀρχηγόν τῶν λη-  
στῶν, ὅτι ὁ αἰχμάλωτός των εἶναι πατήρ μου, καὶ  
ὁ βελισάριος φίλος μας. Τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐσεδό-  
μην πάντοτε ἀπεκρίθη ὁ ληστής, καὶ ἂν ἐδέχετο  
τὴν βοήθειάν μου ἡδύνατο ὀγλίγωρα νὰ ἐκδικηθῇ.  
— Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸν σέβεσαι τόσο, ἀπεκρί-  
θην ἐγὼ, χάρισον αὐτῷ σήμερον ἐκεῖνο, ὅπου  
καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπᾷ, ἡμᾶς δηλαδὴ, καὶ μία χρη-  
ματικὴ ἐξαγόρασις ἀκόμη σοὶ μένει πάντοτε νὰ ἐλ-  
πίσης. — Ἐὰν ὁ Βελισάριος ἦτον ἐδῶ, αὐταπε-  
κρίθη αὐτὸς, βέβαια τῷ ἑκάμνα αὐτὴν τὴν χά-  
ριν. — Εὐθὺς, ὅπου ἤκουσα ἓνα τοιοῦτον τὸν πα-  
ρεκάλεσα νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἐδῶ πλησίον εἰς τὸ  
χωρίον, ἕως ὅπου νὰ τῷ ὀδηγήσω τὸν Βελισάριον.



— Ἐχάρη ὁ βασιλεὺς εἰς αὐτὰ καὶ μὲ ἐπρόσαξε  
να μὴν εἰπῶ τῷ Βελισσαρίῳ τίποτε περὶ αὐτοῦ. —  
Πλὴν, λέγεμοι, ἡ Εὐδοξία εἶδε τὸν πατέρα της;

Γελίμερος.

Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατήρ της;

Τίβερυς.

Ὁ Βελισάριος.

Γελίμερος.

Πῶς; ἐγὼ μένω ἐκσατικός, δὲν τὸν εἶδεν  
ἐκόμε;

Τίβερυς.

Σιώπησον τὸ λοιπὸν ἀκόμι ὀλίγον, ἰδοὺ ἔρ-  
χεται ὁ πατήρ της.

## ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

(Βελισάριος ἐξερχόμενος ἀπὸ ἑνα κοιτῶνα) καὶ  
οἱ ἄνωθεν.

Τίβερυς.

Πάτερ μου, ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου ἐπέ-  
σάμεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων καὶ σὺ μό-  
νος, ἂν θέλῃς, δύνασαι νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃς.

Βελισάριος.

Ἐξ ὅλης καρδίας μου τέκνον — Ἡ φιλαν-  
θρωπία τὸ ἀπαιτεῖ.

Τίβερυς.

Ἐλθέ λοιπὸν μετ' ἐμοῦ νὰ ὑπάγωμεν.

Βελισάριος.

Ἀχ! νὰ ἦσαν τοῦλάχιστον οἱ πόδες μου, εὐ-  
κωητότεροι.

## ΣΚΗΝΗ ἙΚΤΗ.

Γελίμερος (μόνος)

Δίκαιε Θεέ! Ὅποια ἡμέρα εἶναι ἡ σημερινή!  
— Τὸ ὀσπήτιον μου θέλει δεχθεῖ σήμερον εἰς τὸν  
ἴδιον καιρὸν ἓνα δυσυχέστατον ἄνθρωπον καὶ τὸν πρό-  
ξενον ἐπὶ τῆς δυσυχίας του· καὶ ἡ εὐδοξία νὰ εἶναι  
θυγάτηρ τοῦ φίλου μου! — Πόσον πένου θέλει  
δοκιμάσει, πόσην ταραχὴν θέλει αἰσθανθῇ ἡ καρ-  
διά της, ὅταν μάθῃ τὰς ἀνελπίστους δυσυχίας τοῦ  
πατρός της! — Σὺ Θεῖα πρόνοια παρηγόρησον αὐ-  
τὴν, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανός. Ἡ καρδιά μου  
δὲν ὑποφέρει, ὄχι, ὄχι, δὲν τολμῶ, μήτε μ'  
εἶναι δυνατὸν, καὶ πάλιν τῇ φέρω τριαύτην εἰδήσιν.  
— Ἡ δυσυχὴς ἤλπιζε βεβαίως, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι  
ἀντιλήπτωρ τῆς καταπονουμένης Ἀθωότητος.

## ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Εὐδοξία (φέρουσάτι εἰς τὰς χεῖρας).

Ἡ καλὴ καὶ μόνη μου φιλιὰδα εἶναι πολλὰ ὑγιής, ὁ Θεὸς μόνον νὰ γίνῃ βοηθός.

Γελίμερος.

Ἡ καλοσύνη σου μοῦ κατασπαράττει τὴν καρδίαν, κόρη μου, σὲ λυποῦμαι τόσον, ὅσον δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ, δὲν ἐγεννήθης βέβαια διὰ νὰ εἶσαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Εὐδοξία.

ὦ Γέρον, ὅς τις μὲ ἀγαπᾷς ὡς πατὴρ μου. — Πόσον εὐτυχὴς ἤθελον εἶμαι πλησίον σου, ἂν ἡ καρδιά μου . . . συγχώρησον μοι . . . τὸ καθήκον μου δὲν μὲ ἀφίνει νὰ σοὶ ἐξηγηθῶ περισσότερο.

Γελίμερος.

Δὲν σὲ βιάζω κόρη μου — Μετρίασον ὅμως τὸν πόνον σου. — Ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει πρῶτον καὶ ἔπειτα μᾶς βοηθεῖ. — Ἄλλ' ἡξεύρεις τί ἤχολουθήσῃ, οἱ νέοι σφατιῶνται εὐρίσκονται. . . .

Εὐδοξία.

ὦ Θεέ! — Εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων, ἔως, καὶ ὁ Τίθερος ὁμοίως!



Γελίμερος.

Ναί, πλὴν τώρα θέλει ἐπιστρέψουν, μία εὐ-  
τυχὴς περίσσις τοὺς ἐλευθερώνει — Γνωρίζεις  
λοιπὸν τὸν Τίθερον; — Ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐ-  
νόμιζον, ὅτι ἀνετράφης εἰς βασιλακὴν αὐλήν. —  
Γνωρίζεις καὶ τὸν καίσαρα ὁμοίως;

Εὐδοξία.

"Αχ! δὲν τὸν γνωρίζω ἄλλως, παρὰ μόνον  
δι' ἐνὸς σκληροῦ Ἔργου, διότι ἐγὼ ἀνετράφην εἰς  
τὸ χωρίον, ἐκεῖ, εἰς ἐκείνην τὴν Μοναξίαν, ὅπου  
μ' ἄφητε πάντοτε ὁ πατήρ μου, εἶδα ποτὲ τὸν Τίθε-  
ρον — Εἶναι ἐνάρετος ἄνθρωπος, μὴν τύχη δὲ καὶ  
ἐπληρώθη. —

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

Ἰουστινιανός. Θεοφάνης. Πόλλιος. καὶ  
οἱ ἀνωθεν.

Ἰουστινιανός (πρὸς τὸν Γελίμερον)

Συγχωρήσατέ μοι διὰ τὰ βάρος, ὅπου σὰς  
δίδω. — Ὁ Τίθερος ἔρχεται κατόπι μὲ τὸν Γέ-  
ροντα, ὅς τις μᾶς ἐλευθέρωσε.

Γελίμερος.

Προσέξατε εἰς ὅτι δύναται καὶ σὰς ὑπηρετήτης  
ἕνας ποταπὸς Χωρικός.

Εὐδοξία.

Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Γέρων, περὶ τοῦ ὁποίου λαλεῖτε;

Γελίμερος.

Σήμερον τὸν ἐφιλοξένησα εἰς τὸ ὀσπήτιόν μας, πῶς; δὲν τὸν εἶδες; ἐπιμελέσθητι μόνου νὰ εἶναι ἑτοιμον τὸ γεῦμα, ὅταν ἔλθῃ.

Εὐδοξία.

Εὐθὺς (ἀναχωρεῖ).

## ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Θεοφάνης· καὶ οἱ ἄνωθεν. Θεοφάνης  
(πρὸς τὸν Γελίμερον)

Ὅλιγον ἔλειψε φίλε νὰ σᾶς χάσωμεν.

Πόλλιος.

Ἡθέλομεν τὸ πάθῃ, ἂν ὁ βελισάριος· δὲν ἤθελεν εἶναι ἐδῶ. — Ἀκόμι δὲν δύναμαι νὰ πι-  
σεύσω, πῶς ἔπραξε τούτῳ ὁ Βούλγαρις ἀπὸ τὸ  
πρὸς τὸν Βελισάριον σέβας του!

Γελίμερος.

Τόσην ἰσχὺν ἔχει ἡ ἀρετὴ ἐδῶ εἰς τὰ μέρη-

μας! ὁ ἄγριος πολλάκις τὴν τιμὰ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς.

ΤΟΥΣΙΝΙΑΝ ὉΣ.

Πολλάκις ὅμως παραγνωρίζεται ἡ δὴν ἄρετή, ἐπεὶδὴ τῆς πονηρίας τὰ μηχανουργήματα τὴν κατατρέχουν πάντοτε, καὶ ὁ ἡγεμὼν σπανίως εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν καὶ μὴν πλανητῇ.

Θεοφάνης (πρὸς τὸν Γερίμερον)

"Ὡς ἔβλεπες μὲ ποῖον σέβας ὁ Βούλγαρις ὑπεδέχθη τὸν τυφλὸν γέροντα! — Μ' ἓνα λόγον τοῦ μᾶς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν.

ΤΟΥΣΙΝΙΑΝ ὉΣ.

"Ὅταν οἱ λησαι ὑποὺ τὸν εἶδον χθὲς, ἐνώθησαν σήμερον μὲ τοὺς λοιποὺς συντρέφους των, οἷτινες μ' ἐπίασαν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἔδειξε μεγάλην λύπην, ἐπεὶδὴ ὁ βελητάρης δὲν ἐδέχθη τὴν ἐκδίκησιν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπρόσφερε — Ἀκούσατε λοιπὸν τί εἶπεν. — Ἡμεῖς εὗρομεν αὐτὸν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ἀφ' οὗ τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς συμφορᾶς τοῦ ἐφώναξ. Σεβάσμιε Γέρων, ἡ πατρίς σου σὲ ἐγκαταλείπει μὲν, ἀλλ' ἰδοὺ εὐρίσκεις ἀρκετοὺς φίλους καὶ ἐκδικητὰς κατ' αὐτῆς. — Τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔγνων, εἶναι μεγάλον, ὅθεν πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐκδίκησις μεγάλη, ὥς τὸν δρόμον τοῦ πρέπε



να ἐκπνεύσῃ ὁ τύραννος σου. — Ἐλθὲ ὁδύγητόν  
μας· τὰς φρένας σου ἔχεις ἀκόμι, τοῦτο εἶναι ἀρ-  
κετόν. — Ἐλθὲ καὶ δείχθητι εἰς τὸ Βυζάντιον ἀ-  
κόμι μίαν φορὰν μὲ λαμπρὸν θρίαμβον. — Ἡ ἀ-  
πόκρισις του, ἐξηκολούθει λέγων, ἦτον αὕτη. Θέ-  
λετε λοιπὸν νὰ ἀποδείξω, ὅτι δικαίως μὲ ἐτύφλω-  
σαν, ὅτι πρὸ καιροῦ ὁ Βελισάριος ἀπέβαλε τὸ βα-  
σιλικὸν διάδημα, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπροσφέρετο, εἶναι  
γνωστὸν, οἱ Ἰταλοὶ καὶ Καρχηδόνιοι εἶδον αὐτό. —  
Ἐκεῖ μὲν ἤμην νέος, ἔμεινα ὁμοῦ πιττός, καὶ ἤδη  
ἀκόμι φυλάττω τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ὡμῶς εἰς  
τὸν Καίσαρα, "Ὅταν τῷ ὠρκίσθην ἡλπίζον, ὅτι  
εἶναι δίκαιος. — Ἀλλ' αὖ καὶ αὐτὸς ἐφάνη ἀδίκος  
ἐγὼ ὅμως ποτὲ δὲν ἠθέλησα ἐκδίκησιν.

Γελίμερος.

Εἶθι νὰ ἦτον τοῦλάχιστον ὁ Καίσαρ πληρο-  
φορημένος διὰ τὴν ἀθωότητά του!

## ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Βελισάριος. Τίβερης. καὶ οἱ ἄνωθεν.

Γελίμερος.

Μεγαλόφυχε ἄνθρωπε, ἐπιστρέφεις ἀπὸ καὶνὸν  
καλοῦ ἔργου πάλιν;

Βελισάριος.

Ἐγὼ δὲν ἔπραξα περισσότερον, εἰμὴ, ὅτε προσάζει τὸ χρέος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπειδὴ μὲ ὅλον ὅτι δὲν ἐξήτησα τὴν ἐκδίκησιν τῶν Βουλγάρων, πάλιν μοι ἔδειξαν καὶ ταύτην τὴν δούλευσιν.

Ἰουστινιανός.

Ἄχ! ἂν ἴδῃ ποτὲ ὁ Ἰουστινιανὸς τὴν μεγάλην ἀχαρισίαν του! ἀπὸ ποῖα βάσανα καὶ πένθη δὲν θέλει κυριευθῇ ἡ καρδιά του! ποῦ θέλει εὔρεσιν πλεον; τοιοῦτον φίλον, καθὼς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔχασεν ἄραγε ἡ σδίκια, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς αὐτὸν δὲν θέλει ὑπερήσει αὐτὸν καὶ τῆς αὐτῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν;

Βελισάριος.

Ὅχι, μὲν τὸν ὀνειδίζεις, ἀλλὰ λυποῦ αὐτὸν μάλλον, καὶ τίμα τὸ γηρατεῖον, τὸ ὁποῖον τὸν καταθλίβει. — Ἐπλανέθη. — Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔδωκα ἴσως ἀφορμὴν εἰς ταῦτο, ἐπειδὴ δὲν ἀπέφυγα, ὅσον ἔπρεπε τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Λαοῦ — Ὁ Θεὸς μόνος εἶναι καρδιογνώστης, ὅχι δὲ καὶ ἕνα Βασιλεῦς.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ.

Εὐδοξία (φέρουσα τὴν εἰς τὴν τράπεζαν) καὶ οἱ  
ῥηθέντες.

Ἰουστινιανός.

Μεγαλόφυχε Βολισάριε!

Εὐδοξία.

(Ἀκουσασα τοῦτο θεωρεῖ ὁλόγυρα τῆς βλέ-  
πει τὸν πατέρα τῆς, ὁρμᾷ πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν  
ἐναγκαλίζεται.)

Πάτερ μου! ἄχ! ἡ θεία πρόνοια σὲ ἔδωκε  
μοι πάλιν.

Βελισάριος.

Ποῖος μ' ἐναγκαλίζεται;

Εὐδοξία.

Δὲν γνωρίζεις πλέον τὴν Εὐδοξίαν (βλέπει,  
ὅτι εἶναι τυφλὸς) θεέ μου! τί βλέπω. — Αὐτὸς  
εἶναι τυφλὸς (ἀπὸ τὴν ἐκπληξύνουσαν καταστά-  
σιν εἰς  
λειποθυμίαν (ὁ Τίθερις καὶ ὁ Θεοφάνης κρατοῦσιν  
αὐτήν.)

Βελισάριος.

Καὶ τὴν θυγατέρα μου εὐρίσκω ἔδω! Παρη-



γορήθητι τέκνον μου, — Μοῦ ὑξέρησαν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν. — Τὸ γῆρας ἤθελε μοι κάμη ὀγλίγωρα τὸ ἴδιον. — Κ' ἂν εἶμαι πτωχός, σοχάζομαι, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε βοηθὸς τῆς ἐγκαταλειμένης Ἀθωότητος. — Ἀλλὰ πῶς; ἄφεςες τὴν Μητέρα σου, ἡ ὁποία σὲ ἀγαπᾷ τόσο;

Εὐδοξία.

(Ἀναλαμβάνουτα) ἡ Μήτηρ μοι δὲν ζῇ πλέον, ἡ λύπη τὴν ἔφερεν εἰς τὸν τάφον.

Βελισάριος.

Ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀνταμείψῃ ἐκεῖ δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπραξεν ἐδῶ.

Εὐδοξία (μὲ θυμὸν)

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ τυραννία σὲ κατήντησε δι' ὅλου δυσυχῆ; — Μὲ τοιαύτας ἀνταμειβὼς σὲ ἐπλήρωσε διὰ τὴν πίσυν σου; — εἴθε, ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ νὰ πέσῃ σήμερον ἀκόμι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅς τις ἐφέρβῃ οὕτω κατὰ σοῦ.

Βελισάριος.

Σιωπά, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον καταρᾶται εἶναι πλέον δυσυχέστερος παρὰ τιμωρίας ἰάξιος.

Ἰουστίνιανος (ὅς τις ἐναγκαλίζεται τὸν Βελισάριον)

Καὶ τῷ ἔντι δυσυχὲς δι' ὅλου, σεβάσμιε βελισάριε! — Συγχώρησον, ἔσω πάλιν φίλος μου — ἄρκει ὅσον ἢ συνείδησις μου μὲ βασανίζει.

Βελισάριος.

Τί μοι συμπονεῖς, διατὶ ἐκινήθης εἰς τοιαύτην συμπάθειαν;

Ἰουστινιανός.

Τὸ συνειδὸς μου τύπτει με καὶ κατατρῶγει τὴν καρδίαν μου — Ἀγαπητὲ βελισάριε! ὁ ἀπάνθρωπος τύραννος, ὅς τις σὲ ἐτύφλωσε καὶ σὲ κατέστησε πρὸς ἀνταμειβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων σου ζήτησαν. — Εἰμὶ ἐγώ.

Βελισάριος.

Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος;

Ἰουστινιανός.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος — Ναὶ ἀκριβῆς μου φίλε! ὑπεραπείσθαι τῆς Βασιλείας μου καὶ εἰκὼν τῆς Ἀρετῆς — Ἐγὼ εἰμὶ ἐκεῖνος ὅς τις τώρα δίδει εἰς τὸν κόσμον ἓν φοβερὸν παράδειγμα ἀχαριστίας, συκοφαντίας καὶ Προδοσίας.

Εὐδοξία.

ὦ Θεέ! τίς ἤθελε φαντασθῇ τοιοῦτου τί!

Τίθερυς.

Ἐγὼ ἔγυνα ἔξω φρενῶν.

Γελίμερος.

Οὕτω θαυμασίως μᾶς ὁδηγεῖ ἡ θεία πρό-  
νοια.

Βελισάριος.

Ἡσύχασον βασιλεῦ μου, ἔχεις τὰ μέσα ἀ-  
κόμι, μὲ τὰ ὁποῖα δύνασαι νὰ δώσης εἰς τὸν κόσ-  
μον καλῆτερον παράδειγμα, φρόντισον διὰ τὴν  
εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ σου καὶ τότε ὁ Βελισάριος σοι  
συγχωρεῖ.

Ἰουστινιανός.

Ἐλθὲ λοιπὸν μετ' ἐμοῦ καὶ βοήθησον μοι,  
εἰς τοῦτου τοῦ ζητήματός σου τὴν ἐκτέλεσιν. —  
Ἡ σοφία σου μόνη δύναται νὰ ἐκτελέσῃ αὐτό. —  
Ἐγὼ ὁμολογῶ χάριτας εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν,  
ἥτις μοι ἀποδίδει πάλιν τὸν εἰλικρινέστατόν μοι φί-  
λον — Πῶς νὰ σοὶ ἀνταμείψω — Τίθερυ διὰ  
τὴν μεγάλην χάριν, τὴν ὁποίαν τώρα μοὶ ἔδειξες,  
κρέμαται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου;

Τίθερυς.

Ἡ ἀνταμειβὴ, ὅπου ἐπιθυμῶ ὑπερβαίνει πο-  
λὺ τὴν δύναμιν σου. — Ὅμως ἄφες τὴν ἀμειβὴν



εἰς τὸν Βελισάριον, ἐπειδὴ αὐτὴ  
καὶ ἂν εἶναι, ἔχει ἀκόμῃ ἓνα θητι  
θαίνει ὅλα, ὅσα σὺ δύνασαι νὰ μοι

Βελισάριος.

Ἐκτὸς τῆς θυγατρὸς μου δὲν ἔχω ἄ

Τίθερυς.

Αὕτη εἶναι ὁ μέγας σου θησαυρός.

Βελισάριος.

Τὴν δίδω εἰς τὸν ἄξιον Τίθερυν — Σεῖς  
πολλοῦ ἀγαπᾷσθε.

Εὐδοξία.

ὦ ποία ἀνέλπισος τύχη!

Ἰουστινιανός.

Ἐγὼ δέχομαι ὡς τέκνα μου τοῦτο τὸ ἐνὸρε-  
τον ἀνδρόγυνον, ἴσως διὰ τούτου διαρθώσω κατὰ τὴν  
τὸ μέγα ἄδικον, ὅπου ἔπραξα, ἀλλὰ μοὶ σογγω-  
ρεῖς βελισάριε;

Βελισάριος.

Ναὶ σεβᾶσμέμου βασιλεῦ, ἡ καρδιά μου  
ἔμεινέ σοι πάντοτε πισή.

Ἰουστινιανός.

Ἐλθέ λοιπὸν, καὶ τελεύησον τὸ ἐπίλοιπον

ισίον μου καὶ τότε βέβαια θέλει  
 Ἐγὼ ἔγνα, οὐ τὸν κόσμον τὴν μόνην ἀληθῆ  
 ἡς μετανοίας τὸ δῶρον.

Γελίμερος.

Οὐτὶς  
 νοιαί, ἴτη θριαμβεύει τέλος πάντων, καὶ ἂν εἰς  
 τὸν κόσμον θλίβηται — θριαμβεύει, εἰς τὸν  
 α — "Ἄς ἔχη δόξαν ὁ θεός, ὅστις ἔκλε-  
 ῖς ταύτην τὴν περίεσιν τοῦτο τὸ ταπεινόν  
 κόμι, ὁσπῆτις — Τώρα δὲ, ἔλθετε, ἄς εὐφραν  
 μον κεν μὲν ἐν χαρμόσινον γεῦμα.  
 εἰ



Τέλος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΑΝ



ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΑΝ